

ת"פ 10459/03/17 - מדינת ישראל נגד ישי ביטון

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 10459-03-17 מדינת ישראל נ' ביטון(עציר)

לפני
כבוד השופט מוחמד עלי
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד
ישי ביטון (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדיון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן הכולל חמישה אישומים. להלן אפרט את העבירות בהן הורשע הנאשם בכל אישום ואישום והעובדות הרלוונטיות לכל אישום.

2. באישום הראשון הורשע הנאשם בעבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי העובדות באישום זה, ביום 17.2.2017 סמוך לשעה 3:50 התפרץ הנאשם לעסק "ינות ביתן" בשדרות ההסתדרות בחיפה בכוונה לבצע גניבה. הנאשם עיקם את השער הנעול בגדר ההיקפית של העסק והשתחל תחתיו פנימה לתוך חצר העסק. הנאשם ניגש למחסן השתייה במקום, חתר את דלת המחסן באמצעות מספרי "תוכי" שהיו בחזקתו ונכנס לתוכו. בהמשך לכך יצא הנאשם משער הגדר ההיקפית וניגש לדלת החירום של העסק אשר נמצאת בקו הקופות, ניפצה באמצעות מספרי התוכי ונכנס פנימה לעסק. במעמד זה ניסה הנאשם לפתוח מספר קופות אשר היו בעסק תוך כדי גרימת נזק לקופות. הנאשם הצליח לפתוח את הקופה הראשית אך לא גנב דבר מאחר והייתה ריקה. באותו מעמד גנב הנאשם מהעסק מחשב נייד, שלושה קרטונים של סכיני גילוח, עשרה מארזים של סוללות, ושלושה בקבוקי שתיה חריפה. בכתב האישום צוין כי הנזק שנגרם לשער הגדר ההיקפית, לדלת הברזל, למחסן ולדלת החירום מוערך בשווי של ₪ 7,300, זאת לדברי המתלונן. עוד צוין כי שווי הרכוש שנגנב מוערך בסכום של כ-11,200 ₪ (הנזק לרכוש ושווי הגניבה), זאת לדברי המתלונן.

3. באישום השני הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406

(ב) לחוק העונשין; 23 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: **חוק כרטיסי חיוב**); וגניבה. על פי אישום זה בתאריך 15.2.2017 סמוך לשעה 6:30, התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת בקרית אתא באופן שפתח חלון הזזה שלא היה נעול בסלון ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה. הנאשם גנב מתוך הבית מחשב נייד, תיק שהכיל מפתחות, ארנק שהכיל כרטיס "בנקט" ושני כרטיסי אשראי, רישיון נהיגה וכרטיס כניסה למקום עבודת המתלוננת. בהמשך לכך ובאותו יום, השתמש הנאשם בכרטיס הבנקט במכשיר למשיכת כספים בקרית אתא בכך שמשך באמצעותו בשתי הזדמנויות מזומנים בסך 800 ₪. בהמשך לכך ובאותו יום, בין השעות 7:19 ל-22:32 השתמש הנאשם באחד מכרטיסי האשראי אותם גנב בכך שביצע באמצעותו 20 רכישות בעסקים שונים באזור חיפה והקריות בסכום כולל של 2,456 ₪ (העסקאות שבוצעו פורטו ברשימה שצורפה לכתב האישום). עוד צוין בכתב האישום כי ביום 17.2.2017 סמוך לשעה 1:15 השתמש הנאשם בכרטיס אשראי שגנב בכך שביצע באמצעותו רכישה מעסק לדברי אוכל בסכום של 33 ₪.

4. באישום **השלישי** הורשע הנאשם בעבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי המתואר באישום זה, ביום 14.2.2017 סמוך לשעה 23:30 התפרץ הנאשם לעסק המכונה "מסיבה ליי" בקרית אתא בכוונה לבצע גניבה. הנאשם ניפץ את זכוכית חלון הראווה של העסק, הכניס את ידו פנימה וגנב כסף קטן מקופת העסק. שווי הנזק שנגרם לעסק כתוצאה ממעשיו של הנאשם מוערך בסכום של כ-600 עד 700 ₪, זאת לדברי המתלונן.

5. באישום **הרביעי** הורשע הנאשם בעבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 406 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. לפי עובדות אישום זה ביום 15.2.2017 סמוך לשעה 1:30 התפרץ הנאשם לעסק המכונה "לורי" בקרית אתא בכך שניפץ את השמשה התחתונה של חלון הדלת באמצעות אבן, פתח סורג הסוגר את הדלת בחלקה הפנימית שלא הייתה נעולה ונכנס פנימה. מתוך מגירת הקופה בעסק גנב הנאשם כסף מזומן בסך 1,112 ₪.

6. באישום **החמישי** הורשע הנאשם בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין בכך שמספר ימים עובר ליום 15.2.2017, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, החזיק אופניים חשמליים שיש לגביהם חשד שהם גנובים.

7. בישיבה שהתקיימה ביום 20.3.2017 הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן ובעקבות כך הורשע בעבירות שיוחסו לו. באותו דיון ביקש הנאשם להפנות את עניינו לשירות המבחן. בהחלטה מאותו יום נעתרתי לבקשת הנאשם והוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

8. שירות המבחן ערך תסקיר בעניינו של הנאשם בו סקר את נתוניו האישיים ונסיבות חייו. בין היתר צוין כי הנאשם מכור לסמים, לדבריו בעבר היה נקי מסמים במשך מספר שנים בהם שמר על יציבות תעסוקתית, אך שנה לפני ביצוע העבירות שב והתדרדר לסמים בעקבות משברים אישיים. עוד צוין כי הנאשם אובחן כמי שסובל מקשיי קשב וריכוז, סבל מקשיים נפשיים ושהה במסגרות חינוכיות. כפי שהובא מדברי הנאשם, בעבר נעשו ניסיונות גמילה אולם הנאשם התקשה לגייס כוחות לתהליכים טיפוליים אינטנסיביים. אשר לביצוע העבירות, הנאשם לוקח אחריות על ביצוען וזוקף את ביצוען לשימוש בסמים. שירות המבחן התרשם כי לאורך השנים הנאשם מנהל אורח חיים עברייני והתמכרותי ואינו מקפיד לקיים מעקב בתחום הנפשי, דבר אשר מחריף את קשייו. על רקע זאת הוערך כי הסיכון להישנות עבירות הוא גבוה. בסופו של יום המליץ שירות המבחן על הטלת ענישה מוחשית וקונקרטי; כן הומלץ להפנות את תשומת לב רשויות שב"ס לצרכיו הטיפוליים ולאפשרות שילובו בהליך גמילה במסגרת בית הסוהר.

טיעוני הצדדים לעונש

9. ב"כ המאשימה טען שיש לראות בכל אישום ואישום אירוע נפרד בגינו יש לקבוע מתחם עונש. בטיעונו לעונש, הפנה ב"כ המאשימה לערכים המוגנים שנפגעו, טען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה גבוהה והפנה לנסיבות ביצוע העבירות. לדברי ב"כ המאשימה, יש לראות את הנסיבות בחומרה בשים לב לתדירות ביצוע העבירות, לקורבנות השונים שנפגעו ולנזק שנגרם לקורבנות. לטענת המאשימה, יש לקבוע מתחם עונש הולם באופן שתיערך אבחנה בין ההתפרצות לדירת המגורים לבין ההתפרצויות לבתי עסק. לדברי ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם לגבי כל התפרצות לבית עסק, צריך לנוע בין 9 ל-20 חודשי מאסר בפועל, ואילו לגבי האישום שכולל התפרצות לדירת מגורים המתחם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. לאחר שהמאשימה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן והגישה את הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ביקשה להטיל עונש ברף העליון של כל מתחם שייקבע ולהטיל את העונשים במצטבר. כן עתר ב"כ המאשימה להטיל מאסר מותנה מרתיע, פיצוי הולם לקורבנות העבירה וקנס משמעותי. יצוין כי לתמיכה בטענותיו הציג ב"כ המאשימה פסיקה.

10. הסנגור ביקש בטיעונו לראות את כתב האישום על כל האישומים שבו כאירוע אחד המחייב קביעת מתחם עונש אחד. לשיטת הסנגור, העובדה כי מדובר בעבירות שבוצעו בסמיכות זמנים מטה את הכף לכך שיש ראות בכל העבירות אירוע אחד. לעניין העונש, הסנגור חלק על טיעוניה של המאשימה, סבר כי אין לראות את כתב האישום בחומרה וביקש לייחס משקל לעובדה שכתב האישום תוקן. הסנגור טען כי רוב הרכוש הוחזר וכי מכתב האישום לא ניתן לדעת את אומדן הנזק שנגרם. כן טען כי מדובר בעבירות שלא בוצעו באמצעות שימוש בכלים מיוחדים או בנסיבות שמקנות להן חומרה. לעניין מתחם העונש, טען הסנגור כי אין לקבל את המתחמים שהוצעו על ידי ב"כ המאשימה וכי יש לקבוע מתחם מקל יותר הנגזר ממתחמי העונש בגין עבירות של התפרצות לבתי עסק שלשיתנו נעים בין 4 ל-12 חודשי מאסר, והתפרצויות לדירות שנעים בין 8 ל-20 חודשים. הסנגור הפנה לנסיבותיו של הנאשם, בין היתר אלו שצינו בתסקיר - שביקש לא לראותו "שלילי" - והדגיש כי הרשעותיו הקודמות המשמעותיות של הנאשם הן מלפני 2010. הסנגור טען כי הנאשם עבר שיקום בכלא עת היה במאסר, אך בשל משברים אישיים התדרדר לשימוש בסמים וביצע את העבירות מושא כתב האישום. כן הפנה הסנגור למצבו הכלכלי של הנאשם והציג מסמכים בהתאם. הסנגור

הפנה לכך שהנאשם הודה והביע חרטה, וטען כי סיכויי השיקום הם גבוהים לאור כך שהנאשם היה בעבר "נקי" וכי משפחתו תומכת בו. גם הסנגור הפנה לפסיקה שלדידו תומכת בטענותיו.

11. בדברו לפני ציין הנאשם כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומבקש סליחה, וכי כאשר תהיה בידו האפשרות הוא מתכוון לפצות את נפגעי העבירה. הנאשם ציין כי הוא בקשר עם עובדת סוציאלית לשם הכנת תכנית טיפולית וכי בעבר ניהל חיים נורמליים, כהגדרתו, לאחר ששוחרר ממאסר. הנאשם ביקש להתחשב בנסיבותיו וביקש לאפשר לו "לראות קצה אור במנהרה", לזכות לראות את אבא שלו, שסובל ממחלה, ואת בתו.

מתחם העונש ההולם וגזר הדין

12. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעתו של מתחם העונש ההולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם. ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש לאור תיקון 113 לחוק העונשין בין היתר: ע"פ 1127/13 **גברזגני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.2014). סימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, מונה שתי אפשרויות בהן ניתן לסטות ממתחם העונש שנקבע. סעיף 40ד' לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם במקרה ומצא כי הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. סעיף 40ה' לחוק העונשין קובע אפשרות להטיל עונש החמור מהרף העליון של המתחם במקרה של נאשם שיש חשש ממשי שיחזור ויבצע עבירות, והחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשת כדי להגן על שלום הציבור (קביעה כזו מחייבת קיומו של עבר פלילי משמעותי או הצגת חוות דעת מקצועית).

13. תחילה יש לדון במחלוקת אם כתב האישום מגלם אירוע אחד כטענת הסנגור, או שיש לזהות בו מספר אירועים כטענת המאשימה, ואם כן מה יכלול כל אירוע. הילוך זה נדרש לאור הקבוע בסעיף 40ג' לחוק העונשין: כאשר המדובר באירוע אחד, בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש לכל העבירות שבאותו אירוע; אך אם קבע בית המשפט כי מספר עבירות מהוות כמה אירועים אז יקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

14. בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.2014) (להלן: פסק-דין **ג'אבר**) הוצעו מספר מבחנים לבחינת השאלה האם מדובר באותו אירוע. אחד מן המבחנים שהוצע על ידי כב' השופטת ברק-ארז הוא מבחן "הקשר ההדוק". לפי מבחן זה, קשר הדוק ימצא כאשר בין עבירות קיימת סמיכות זמנים או כאשר הן חלק מאותה תכנית עבריינית, אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. בפסיקה מאוחרת נראה כי הלך והתבסס מבחן זה (ראו: רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.5.2015); ע"פ 4289/14 **חנונה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.1.2015)). עם זאת, לאחר פסק דין **ג'אבר** ניתן למצוא מספר פסקי דין בהם הובעו קולות שונים לגבי מבחן הקשר ההדוק: כך, בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (פורסם בנבו, 3.9.2015) ישם אמנם כב' השופט

סולברג את מבחן הקשר ההדוק, אך הוסיף וציין כי ככל שעוצמת הקשר בין העבירות על פי נסיבותיהן העובדתית רבה, תידרש הצדקה נורמטיבית משמעותית יותר כדי לראותן כאירועים נפרדים, ולהיפך. דוגמא נוספת היא פסק הדין בע"פ 1082/14 ג'אסר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.7.2015), שם קבע כב' השופט הנדל כי התוצאה לפיה דפוס דומה של מעשים (ללא קשר לפרמטרים של נפגעי העבירה, מועד ביצוע העבירה ואופני תכנון שונים), די בה כדי להפוך את כל העבירות לאירוע אחד, היא מרחיקת לכת. עוד ראוי לציין את תזכיר הצעת חוק (תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת בענישה - תיקונים שונים), התשע"ו-2015) (להלן: **תזכיר החוק**)), שהוכן בעקבות הקשיים שביישום הוראות החוק הקיימות שחוקקו בתיקון 113 לחוק העונשין. בתזכיר החוק מוצע לתחום את הגדרת המונח "אירוע" באמצעות שני מבחנים: מבחן טכני - הבודק האם מעשי העבירה בוצעו בקרבת זמן ומקום; ומבחן מהותי לפיו מוצע להתחשב בזהות האינטרסים המוגנים בעבירה ובמספר הקורבנות. בדברי ההסבר לתזכיר החוק צוין בין היתר, כי ייתכנו מקרים בהם לאור חומרת האירועים או העובדה שניתן להבחין ביניהם באופן ברור, יהיה נכון לקבוע מתחמים נפרדים, למרות שמדובר בעבירות כלפי קורבן אחד. מכאן נפנה לדון במעשים המונחים לפנינו.

15. עיון בכתב האישום מלמד כי העבירות - שניתן לומר שכולן עבירות רכוש - בוצעו בפרק זמן קצר של פחות משלושה ימים ובסמיכות זמנים. העבירה הראשונה בוצעה ביום 14.2.2017 מעט לפני חצות, והאחרונה בוצעה בתאריך 17.2.2017 בשעת בוקר מוקדמת. כן עולה כי הרקע לביצוע העבירות הוא התמכרות הנאשם לסמים. ואולם, מנגד, נתונים כבדי משקל מוליכים לכך שאין לזהות את כל העבירות כמזימה עבריינית אחת שמקיימת קשר הדוק. ראשית, גם בסדר החשיבות - כל אישום מגלם פגיעה בקורבן אחר נפרד ולא ניתן לזהות קשר בין הקורבנות בכל אישום ואישום (למעט אולי לגבי האישום החמישי בו לא ניתן להצביע על קורבן ספציפי). שנית, העבירות בוצעו במקומות גאוגרפיים שונים. העבירות מושא האישום הראשון בוצעו כלפי עסק שמצוי בשדרות ההסתדרות בחיפה; באישום השני בוצעה עבירה בדירת מגורים בקרית אתא; ובאישומים השלישי והרביעי בוצעו עבירות כלפי בתי עסק, אמנם בקרית אתא אך במקומות שונים. שלישית, גם אופן ביצוע העבירות, לרבות העובדה כי אחת מן העבירות היא פריצה לדירת מגורים, לא מלמד על כך שמדובר בקשר הדוק בין העבירות. לפיכך יש לראות בכל אישום אירוע שבגינו יש לקבוע מתחם עונש. הדברים אמורים גם לגבי האישום השני שכולל, לצד עבירת הפריצה לרכב, עבירות על חוק כרטיסי חיוב. הגם שעבירות אלו מגנות על ערכים שונים במעט מעבירת הפריצה לדירה, יש לראות ברצף הפעולות שבוצעו מאז הפריצה לבית ועד לשימוש בכרטיס החיוב שנגנב ממנה אירוע אחד.

16. המכנה המשותף של העבירות בהן הורשע הנאשם הוא שכולן כוונו כלפי רכושו של הזולת ועל כן ניתן לומר כי הן מגלמות ערך חברתי שנועד להגן על רכושו של הזולת: הן כיליון הרכוש כליל, הן שלילת הקניין מבעליו, והן פגיעה בשלמותו. בין היתר הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות לדירת מגורים. לצד הפגיעה בקניינו של הפרט, העבירה של התפרצות לדירת מגורים חובקת ערכים מוגנים נוספים מלבד הפגיעה בקניין. חדירתו של פורץ לביתו של האחר יש בה פגיעה בפרטיותו וזאת מתוך התבונה כי ביתו של אדם הוא מבצרו בו אצורים הוויות חייו השונות ופרטיו האישיים, הן במובן הפיזי והן במובן הגשמי. בנוסף לכך חדירתו של פורץ לביתו של האחר מזמנת פגיעה בשלומם הנפשי של בעליו והיא גם עלולה לזמן תגובה שפעמים רבות גוררת עימות פיזי שיכול להתפתח לפגיעה בשלומם הגופני של המחזיקים בבית, ולפעמים אף לתוצאות קשות יותר. בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אוזנה (פורסם בנבו, 31.12.2008) צוינו דברים אלה:

"אין צורך להכביר מילים על נפיצות, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש, כדוגמת זו שביצעו המשיבים. לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות, לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועגמת הנפש הנגרמים לקורבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין המדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד, הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה : "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר בטחון ממלאת את לבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם".

17. עיון בכתב האישום מלמד כי הנאשם פרץ לדירת מגורים על ידי כניסה לבית מתוך חלון שהיה סגור ונפתח על ידי הנאשם. מתוך הדירה גנב הנאשם פריטים השייכים למתלוננת. הפגיעה הקשורה בהתפרצות לדירת המגורים מחריפה מקום שבמהלך ההתפרצות גנב הנאשם כרטיסי חיוב, ועשה בו שימוש, ובכך עבר על חוק כרטיסי חיוב. עבירות אלו הן חלק מעבירות המרמה, שנועדו להגן על חופש הבחירה, ההחלטה והפעולה של המרומה, וכן על הזכות לקניין ולרכוש. במרוצת השנים הפכו כרטיסי החיוב לאמצעי תשלום מרכזי, והשמירה על כלי מוניטארי זה הינה אפוא ערך חשוב. מלבד גניבת כרטיסי החיוב, הנאשם עשה שימוש באחד מכרטיסי החיוב שנגנבו. ברשימה שצורפה לכתב האישום מפורטות 20 עסקאות שהנאשם ביצע באמצעות כרטיס החיוב בבתי עסק שונים שכללו בין היתר "פיצוציות", חנות פלאפונים, בתי אוכל ועוד. העסקאות שבוצעו על ידי הנאשם במרמה הן בסכום כולל של כ-2,500 ₪. דומה כי את עיקר החומרה יש להועיד, לא לסכום העסקאות, אלא לתדירות השימוש בכרטיס החיוב על ידי הנאשם.

18. אין גם להקל ראש בפריצה שהיעד שלה היה בית-עסק. הגם שפריצה לעסק לא מקיימת פגיעה בקשת ערכים כמו פריצה לבית מגורים, עדיין טמונה בה פגיעה באינטרסים כלכליים חשובים. אין להלום מצב בו עסקים הפזורים ברחבי הארץ יהיו חשופים לפגיעה שיוצרים פורצים אל בתי העסק; ואין להקל ראש בתוצאות הישירות והעקיפות שנגרמות לבתי עסק כתוצאה מפריצה אליהם. ראו ע"פ (מחוזי חיפה) 37298-02-12 מדינת ישראל נ' ברונפמן (פורסם בנבו, 17.5.2015).

19. עיון בכתב האישום מלמד כי הנאשם פרץ לשלושה בתי עסק. הפריצה לבתי העסק הייתה לאחר שהנאשם השקיע מאמצים רבים ובחלק מן המקרים הצטייד בכלי פריצה. באישום הראשון תואר כיצד הנאשם עיקם שער שמצוי בגדר שתוחמת את העסק, השתחל מתחת לשער, ניגש למחסן, חתך את דלת המחסן באמצעות מספרי "תוכי" בהם הצטייד, ולאחר מכן ניגש את אזור אחר של העסק וניפץ את דלת החרום. הנאשם הוסיף וגרם נזק לאחת הקופות במהלך הניסיון לפתוח אותה. הנאשם יצא עם שלל שכולל

בקבוקי שתייה חריפה, שלושה קרטונים של סכיני גילוח ועשרה מארזים של סוללות. באישום השני תואר כיצד הנאשם פרץ לדירת מגורים וגנב מתוכה רכוש השייך למתלוננת. הנסיבות שפורטו באישום זה מצביעות על חומרה. באישום השלישי ניפץ הנאשם את חלון הראווה של העסק, שלח את ידו אל תוך העסק וגנב כסף קטן מקופת העסק; גם האישום הרביעי כלל ניפוצ חלון הדלת באמצעות אבן וכניסה לחלל העסק. מתוך העסק גנב הנאשם 1,112 ₪.

20. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של פריצה לדירת מגורים, בית המשפט העליון חזר והדגיש את הצורך בהשתתפות עונשים חמורים בגין עבירה זו בשל הפגיעה במגוון ערכים מוגנים. השוו בין היתר: רע"פ 1276/13 **סמי שושן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.2.2013). במקרים בעלי נסיבות דומות ניתן למצוא מנעד של ענישה שנע בין מאסר בעבודות שירות (ראו: רע"פ 4142/12 **ווקנין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.9.2013), לבין מאסר למשך 24 חודשים (ראו: רע"פ 4352/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.9.2013)), ועונשים בתוך טווח זה (ראו: רע"פ 8579/12 **דנינו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.9.2013)).

עיון בפסיקה מלמד כי מנעד הענישה בעבירות של התפרצות לעסק וגניבה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד עונשי מאסר בפועל משמעותיים מאחורי סורג וברח, הכל בהתאם לנסיבות המקרה, כאשר כל מקרה לגופו ואין נסיבותיו של מקרה אחד דומות למשנהו. ראו למשל: עפ"ג (מחוזי מרכז) 45586-02-14 **טרנוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.5.2014). התפרצות למשרדי חברה, הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל כולל הפעלת מאסר מותנה; ת"פ (שלום כ"ס) 2640-10-12 **מדינת ישראל נ' כהן** (פורסם בנבו, 19.6.2013). פריצה לסוכנות דואר, על נאשם 1 הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה, ואילו על נאשם 2, צעיר, שהיו בעניינו שיקולי שיקום משמעותיים, הוטלו 5 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה; ת"פ (שלום ב"ש) 20782-08-12 **מדינת ישראל נ' תורג'מן** (פורסם בנבו, 8.7.2013). התפרצות למכולת, הוטלו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה. כמו כן אפנה לגזרי הדין אליהם הפנתה המאשימה (הרלוונטיים לעבירה של התפרצות שאינה למקום מגורים): עפ"ג (מחוזי ים) 54218-01-14 **עמיהוד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.3.2014). התפרצות לבית ספר בצוותא, הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (שלום ת"א) 2086/08 **מדינת ישראל נ' צרנואוס** (פורסם בנבו, 4.7.2013). התפרצות לגן ילדים, הוטלו מאסרים על תנאי וצו מבחן למשך שנה.

21. לאור המפורט לעיל, מתחמי הענישה ההולמים הם כלהלן: לגבי האישום הראשון - מאסר שנע בין 6 עד 12 חודשי מאסר בפועל; לגבי האישום השני - מאסר בפועל שנע בין 10 עד 26 חודשי מאסר בפועל; לגבי כל אחד מן האישומים השלישי והרביעי - מאסר שנע בין 4 עד 10 חודשי מאסר בפועל; לגבי האישום החמישי - קנס עד חודש מאסר שבמקרים המתאימים יכול ויוטל בעבודות שירות. בנוסף כל אחד מן המתחמים כולל מאסר על תנאי.

לעניין הקנס - לאור מצבו הכלכלי של הנאשם כעולה מהעובדה שניתן נגדו צו כינוס נכסים, וכפי שנגזר מנסיבותיו האישיות, ולאור תקופת המאסר בפועל שתוטל עליו, אינני רואה לחייבו בתשלום קנס. כמו כן, בשים לב לחוסר

הבהירות באשר לנזק שנגרם ולפיצוי שקיבלו הנפגעים מחברות הביטוח או מחברת האשראי, אם בכלל; ולאור כך שחלק מן הרכוש הוחזר - אינני רואה לפסוק פיצוי בגדרי הליך זה.

22. מנסיבות העניין, לא נראה כי קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה. אשר להמלצת שירות המבחן לשלב את הנאשם בתכנית גמילה במסגרת שב"ס - ברי כי אין בכך כדי להביא לסטייה ממתחם העונש.

23. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). במסגרת זו הבאתי במניין השיקולים את הנסיבות הבאות:

24. הנאשם יליד 1983 שלחובתו הרשעות קודמות במגוון עבירות. בעברו של הנאשם מספר עבירות בגין פריצה לדירות מגורים ולמקומות שאינם דירות מגורים. בגין עבירות אלה נדון הנאשם למספר מאסרים בפועל בעבר לתקופות ממושכות. בנוסף הורשע הנאשם בעבר בעבירות מרמה, סמים, נשק, ואליומות. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא בגין עבירה שבוצעה בשנת 2015 של שימוש בסמים לצריכה עצמית.

25. כמתואר בתסקיר שירות המבחן, נסיבות חייו של הנאשם אינן פשוטות. הוא חי במשפחה עם קשיים רבים, ולדבריו סבל מבעיות התנהגותיות ומבעיה נפשית והוכר כסובל מהפרעת אישיות. עוד צוין כי הנאשם התדרדר לשימוש סמים. במסגרת אחד המאסרים עבר הליך גמילה שהחזיק מספר שנים, אולם הנאשם שב והתדרדר לסמים, לדבריו בעקבות משברים אישיים שחווה. על רקע זאת, ממליץ שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך גמילה במהלך מאסרו.

26. הנאשם הודה כבר בראשיתו של ההליך ולקח אחריות על מעשיו, כך גם עולה מהדברים שצוינו על ידי שירות המבחן ומדבריו של הנאשם לפני. כמו כן, יש להתחשב בכך שהנאשם מצוי במעצר מאז חודש פברואר.

27. סעיף 40(ב) לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לקבוע עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים, לאחר קביעת מתחם נפרד לכל אירוע. בגזירת העונש במקרה של ריבוי אירועים, יש לשקול שיקולים רלוונטיים נוספים מעבר לשיקולים שנשקלים ברגיל כגון: מספר העבירות, תדירותן והזיקה ביניהן, וכן יש לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם נגזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

בנסיבות מקרה זה איני רואה לפסוק עונש נפרד לכל אישום. באופן גזירת הדין בשים לב למתחמים הנפרדים, יש ליתן את הדעת מצד אחד, לדמיון בערכים המוגנים שנפגעו, לקרבה בזמן בין המעשים, ולכך שהם בוצעו בפרק זמן מצומצם. מנגד, יש לתת את הדעת לכך שבכל אישום ואישום נפגע קורבן נפרד ועצמאי ובוצעה עבירה במקום נפרד ומנותק מהאחרים.

28. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי, ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים בניכוי ימי מעצרו, מיום 17.2.2017.

10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת רכוש מסוג פשע, ויורשע בה.

4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת רכוש מסוג עוון, ויורשע בה.

רשויות שב"ס יתנו את דעתן לאפשרות שילוב הנאשם באחת התכניות הטיפוליות, כהמלצת שירות המבחן.

ככל שבידי המאשימה נותרו מוצגים - יוחזרו לבעליהם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ג סיוון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד הנאשם שהובא באמצעות שב"ס וב"כ הצדדים.